

NR. 6 1974

TĀHEKE

SUVI, MIS SA

Täna räägin, kuidas ma Kurtna Algkoolis käisin.
Läksin sisse ja ütlesin:

«Tere, õpetaja Helgi Ernits ja kõik kümme Kurtna oktoobrilast!
Mis te suvel teete!»

Nemad lubasid Kullimäele matkata. Ja matkates matkatarkusi
õppida. Ja kooliaia korras hoida. Ja raudrohtu, kummeleid ning
pärnaõisi, mis kõik on väga tarvilikud ravimtaimed, korjata. Aga
see ei olnud suur uudis, sest seda tegid nad ka möödunud suvel.
Suur uudis on töö- ja puhkelaager. Laager algab varsti. Kas natuke

Illustreerinud HEINO SAMPU

KAASA FOOD?

enne jaanipäeva või natuke pärast. Igatahes siis, kui ilmad soojad on. Soe peab olema, sest külmaga ei luba emad telki magama. Kurtna lapsed ei olegi varem telgis maganud, seepärast ootavad nad väga laagri algust.

Laagrisse tulevad nende vanemad õed-vennad ka. Need, kes juba pioneerid on ja suures Kohila Keskkoolis õpivad. Kurtna Algekooli kümme oktoobrilast arvasid, et see teeb ühise töö- ja mänguaja veel foredamaks.

Aga pärastpoole jutustasid lapsed mulle igasuguseid lugusid. Lugege neid nüüd teie ka.

KUIDAS AET UJUMA ÕPPIS

Aet läks koos õde Kaiaga kruusaauku suplema. Kummirõngas kõhu all, ujus Aet seda-, teist- ja kolmat moodi.

«Viska rõngas kaldale,» ütles Kaia. «Ma panen sulle käed alla.» Millal Kaia käed ära võttis, Aet ei märganudki. Seda ta märkas küll, et püsib ise vee peal.

KUIDAS AHTO AITAB TEADUSLIKKU TÖÖD TEHA

Ahto käib sageli kanalas küsimas: «Kas abi on tarvis?» Abi on alati tarvis. Ahto saab korvi ja hakkab mune korjama.

Kurtna kanalad ei ole niisugused nagu teistes sovhoosides-kolhoosides. Kurtnas uuritakse, missugused kanad on paremad munejad, ja muid asju ka. Kui Kurtna kana munele läheb, langeb luugike ta taga kinni.

Ahto päästab kanad, kellel muna munetud, tagasi teiste juurde. Aga enne seda vaatab ta numbrit kana tiiva all. See number tuleb kirjutada munale, mille Ahto korvi paneb. Ahto kirjutab numbreid väga selgelt ja hoolikalt. Teadlaste abiline peab täpne olema.

KUIDAS LAIKA KARJA HOIAB

Sulevi isa on sovhoosi karjamees. Tal on kaks head abilist — Sulev ja Laika.

Et Sulev tuleb toime karjahoidmisega, ei pane kedagi imestama. Aga kui Laika vahel päris üksi loomad koju ajab, uudistavad kõik.

Karjamaal või ädalapõllul jälgib Laika hoolega, mida loomad teevad. Kui mõni lehm püüab eemale minna, ajab Laika ta teiste hulka tagasi. Karistuseks näksab koodist kah.

Sulev on Laikale väga uhke.

KUIDAS AIRE SPORTLASEKS HAKKAS

Aire hakkas sportlaseks talvel. Ta läks siis tiigijäälle ja pani esimest korda elus uisud alla.

Mõne aja pärast tuli sealt mööda Aire isa. Vaatab: tiigil on väike uisutaja. Sõidab siuh ja siuh siia-sinna.

«Oh neid laste vigureid!» mõtleb Aire isa. «Näe, naabri Tiit on meie Airega riided ära vahetanud.»

Ta ei osanud arvatagi, et Aire esimese jääleminekuga oli uisutamise selgeks saanud.

Aire on Kurtna tüdrukutest kõige osavam. Kooli spordiplatsil ronib ta kõit mööda nii kõrgele, et ulatub käega põikpuud puudutama.

Kurtna laste juttu kuulates tuli mulle kange salmitagemise tahtmine. Tegingi:

Lapsel suvel tuleb joosta hästi palju ringi.

Vahel peaks ta seda tehes mitte kandma kingi.

Sooja vee sees solistada samuti tal vaja.

Aga kes on õige tubli, tööd teeb mõne aja.

Kas teil ka on tehtud mõni suveluuletus? Saatke mulle näha!

TÄHEKE

HELJO MÄND

MARJAPOOD

TULI METSA SUVI SOE,
AVAS OMA MARJAOE,
ISETEENINDAVA POE,
NAGU PRAEGU MOES.

MAAS ON RIIULITE READ,
MARJU IGA SORTI SEAL,
MAHLASED JA HEAD,
AINULT KUMMARDAMA PEAD.

KELLE KÄSI KÄRMELT KÄIB,
SELLE KORV SAAB RUTEM TÄIS.
MINU KÄSI RUTTU KÄIS,
MINU KORV ON TÄISI!

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

ELLEN NIIT

Kui õunapuud õitsevad

Kui õunapuud õitsevad, on papi ja mammi aed valge ja õhev.
Kui õunapuud õitsevad, on kõik õunapuud ühtemoodi.

Suislepp on valge klaari moodi,
valge klaar on sõstraroosa moodi,
sõstraroosa on sidrunkollase taliõuna moodi,
sidrunkollane taliõun on punase aniisõuna moodi,
punane aniisõun on kuldreneti moodi,
kuldrenett on tellissaare moodi,
tellissaar on vaarikõuna moodi,
vaarikõun on tallinna pirnõuna moodi,
tallinna pirnõun on tartu roosi moodi,
tartu roos on pärnu tuviõuna moodi,
pärnu tuviõun on põltsamaa taliõuna moodi,
põltsamaa taliõun on riia piimõuna moodi,
riia piimõun on liivi sibula moodi,
liivi sibul on päide taliõuna moodi,
päide taliõun on antoonovka moodi,
antoonovka on raudõuna moodi ja
raudõun on rusikaõuna moodi.

Rusikaõun tahaks olla paradiisiõunapuu moodi, aga ei saa, sest paradiisiõunapuu on hoopis omamoodi. Tema õied on tumeroosad, vaat et punased.

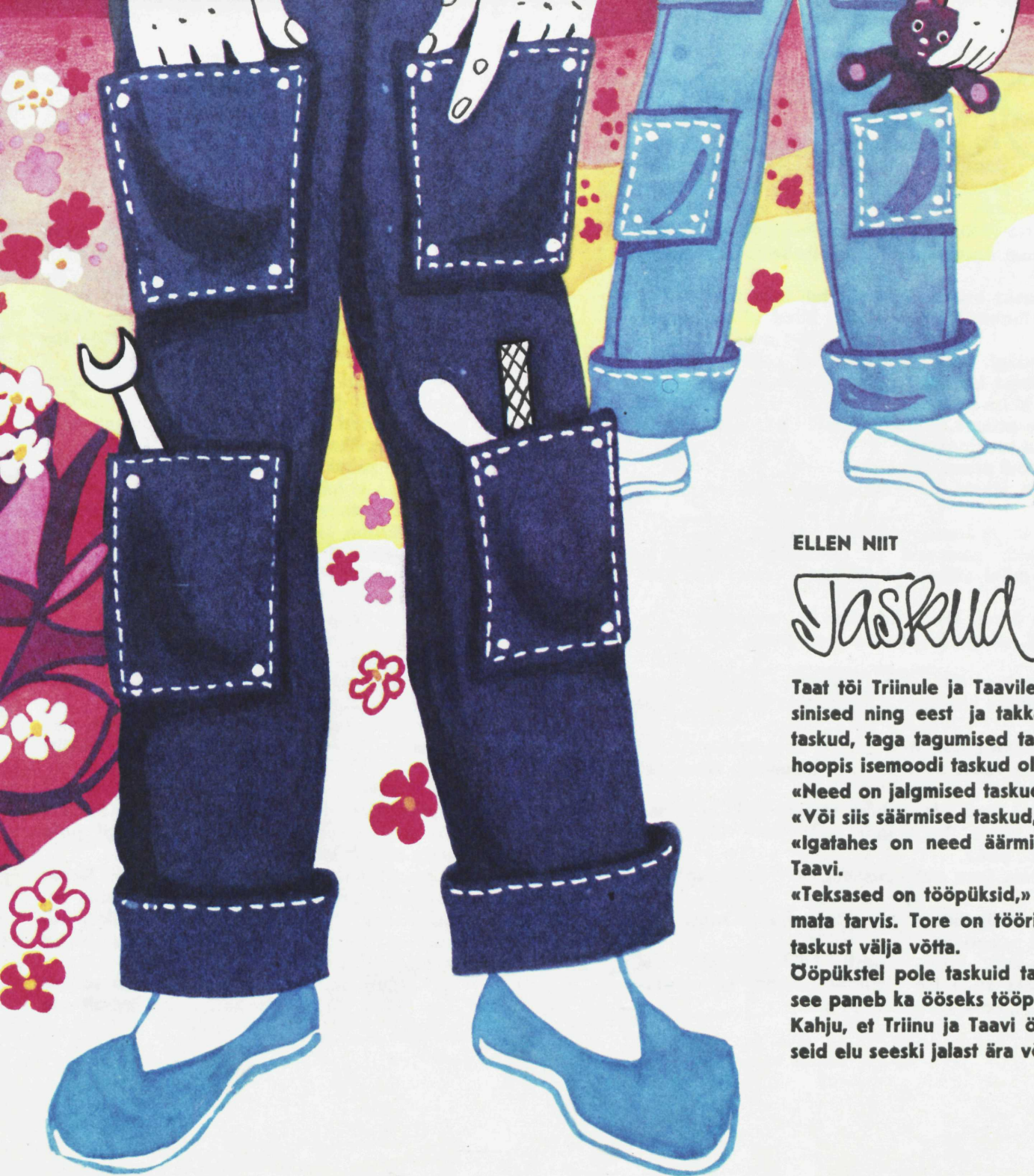
Sellepärast on rusikaõun uuesti raudõuna moodi, ja nii muudkui tagasi lõpust peale ja aiaväravani välja.

Ega sa, paradiisiõunapuu, ometi kurb ole, et sina pole teistega ühtemoodi!

Triinu, Taavi ja Teet teevad ringmängu su ümber ja päike paistab su punased õied paradiisiõunteks.

Ei ole sugugi paha olla omamoodi.

MAIMU LINNAMÄGI

NUKKER KRUUS

KRUUS ISTUB KRAANI ALL,
IGAV ON OLLA TAL,
MIS SA HING IKKA TEED –
PÕSED KÕIK PIIMASED...
TÜHJAKS KÜLL JOODI JA
LAUALT KÜLL TOODI JA
ÜKSI SIIS JÄETI
VÄETI.

ELLEN NIIT

Taskud

Taat tõi Triinule ja Taavile teksased. Teksased olid toredad tumesinised ning eest ja takka taskuid täis. Ees olid neil eesmised taskud, taga tagumised taskud ja külje peal külgmised taskud. Ja hoopis isemoodi taskud olid teksastel säärite peal.

«Need on jalgmised taskud,» arvas Triinu.

«Või siis säärmised taskud,» ütles Taavi.

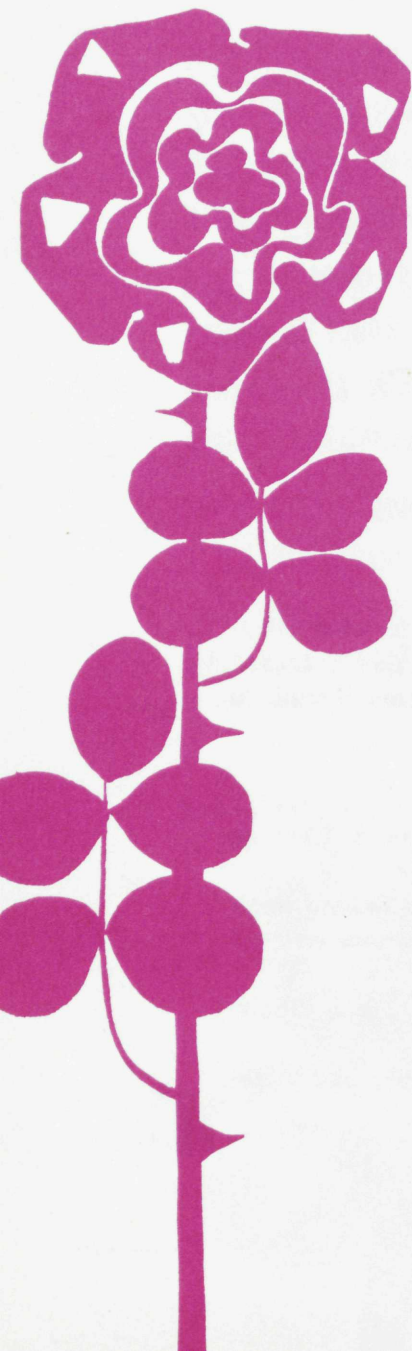
«Igatähes on need äärmiselt ägedad taskud,» arvasid Triinu ja Taavi.

«Teksased on tööpüksid,» ütles taat. «Tööpükstel on taskuid tingimata tarvis. Tore on tööriistu tasku pista. Veel toredam on neid taskust välja võtta.

Õöpükstel pole taskuid tarvis. Kes käib öötööl nagu onu Ööbik, see paneb ka ööseks tööpüksid jalga.»

Kahju, et Triinu ja Taavi öötööl ei käi. Siis ei pruugiks nad teksaseid elu seeski jalast ära võtta.

Roos

Ühel päeval andis isa Tanjale läikiva metallrubla ja ütles: «Ülehomme on emal sünnipäev. Võid selle raha eest emale kingituse osta.»

Tanja ehmus. Mida ta peaks ostma? Aga siis tuli talle meelde, et kord oli ema öelnud: «Ilusamat kingitust kui lilled ei ole terves maailmas olemas.»

Isale ei öelnud Tanja midagi. Nad leppisid ainult kokku, et lähivad järgmisel päeval pärast isa tööd poodi kingitust ostma. Kell oli täpselt viis, kui Tanja ja isa koduuksest välja astusid.

«Kas sa ka tead, mida me ostame, tütreke!» küsis isa tänaval.

«Roosi, suure roosi sellest roosipoest.»

Isa teadis seda poodi Kirovi prospektil küll.

Nad sõitsid metrooga ja läksid tükk maad veel jala, enne kui roosipoodi jõudsid.

Poe keskel oli suur bassein. Ja bassein oli täis — roose.

Siin ujus neid igasuguseid: punaseid ja kollaseid, roosasid ja valgeid. Mõni oli suur, mõni väike, mõnel varre otsas hulk õiekesi.

Inimesed seisisid basseini äärel. Neil olid käes kepikesed, millega nad endale roose valisid. «Nagu õngitsejad jõekaldal,» käis Tanjal läbi pea.

Tanja sai kepi ja hakkas roosiõit valima. Isa seisis selja taga ja hoidis tütrekesel igaks juhuks käsivarrest kinni: äkki sulpsatab veel vette!

Tanja nägi kohe suurt punast roosi. Aga see oli kole kaugel.

«Isa, kas sa võiksid selle roosi sealt natuke lähemale tõmmata? Mitte palju, ainult natuke.»

Isa võttis kepi enda kätte. Tema ulatus hästi roosile ligi. Ta ujutas roosioksa päris basseini äärde. Tanjal aga andis veel tükk aega vaeva näha, enne kui roos peos.

See oli tõesti imeilus roos. Suur uhke õis, tugev vars ja fugevad läikivad lehed.

Nüüd läksid Tanja ja isa müüjatädi juurde. Tanja maksis roosi eest ja müüjatädi pakkis roosi paberisse.

Koduteel jutustas Tanja mitu korda uuesti, kuidas ta oli roosi püüdnud. Nagu isa poleks seda ise üleüldse näinud. Ja kinnitas ikka ja jälle uuesti: «Eks ju, emal on alles hea meel!»

Nüüd te vist juba teate Kessut, toda väikest tüdrukut, kes suurt midagi meeles ei pea ja elab tumerohelises, valgeks värvitud roosas majas, või olid need natuke teised värvid. Igatahes peab Kessu endiselt päevikut ja nii saan mina teile temast järjekordse loo jutustada.

Ühel päeval tuli Kessul hirmus jäätiseisu. Muidugi ei saanud ema Kessu sisse vaadata ega teadnud üldse, kuivõrd kohutavalt suur Kessu isu ikkagi oli.

«Jäätist süüakse kuuma ilmaga, aga mitte praegu,» ei lubanud ema jäätist osta.

Asi oleks sinnapaika jäänud, kui mitte triibulise mütsiga kloun Trip poleks naljaka raamatu vahelt Kessule viibanud.

«Mida sa tahad?» küsis Kessu.

«Sa ütle emale, et ega jäätis pruugi sugugi alati külm olla. Ütle, et me ostame sooja jäätist, siis ta kindlasti lubab. Sooja jäätist võib ka jahedama ilmaga süüa.»

«Eks osta siis,» naeris ema, «kui sulle uskilt sooja jäätist müüakse.»

Nüüd pidi Kessu Tripi jälle kaasa võtma, sest tema ise küll ei teadnud, kust sooja jäätist saab.

«Küsi sellesama tädi käest,» õpetas Trip, kui nad jõudsid müügilaua juurde. «Kindlasti on tal ka sooja jäätist, ainult keegi pole seda lihtsalt küsinud.»

«Sooja jäätist!» ohhetas müüjatädi, Kessu soovi ära kuulanud. «Mis sul ometi arus on, kulla laps! Jäätis sulab otsekohe üles, kui soojaks läheb. Mismoodi ma seda enam müüa saaksin!»

«Ei pruugi sugugi alati üles sulada,» seletas Trip. «Soe jäätis võib ka külmalt lihtsalt soe

JÄÄTIS

olla. Allpool kindlasti niisuguseid ongi, ainult ta pole allapoole vaadanud. Sa palu, et ta vaataks.»

«Mis tolajuttu sa ometi ajad!» pahandas jäätisemüüja, kui Kessu oli palunud altpoolt otsida. «Niisugust asja võib ainult tsirkuses ette tulla, et vesi läheb põlema või elus kana kübarast välja lendab. Aga minu müügikastist sooja jäätist!»

«See pole üldsegi tolajutt, vaid klounijutt,» kaitses Kessu ja võttis Tripil jälle käest kinni. «Ema ei luba meil külma jäätist süüa.»

«Siis jätke söömata. Minul igatahes teile teistmoodi jäätist anda ei ole,» ütles jäätisemüüja ja asus teenindama teisi ostasoovijaid. «Seisame veel siin,» arvas Trip. «Kohe tuleb meile Völur appi.»

Nende kõrval peatuski lühikest kasvu paks isand, imeliku moega viltkübar peas. Kuigi ta Kessule ja Tripile otsekohe kavalalt silma ei pilgutanud, olid mõlemad kindlad, et see on seesama nende Völur, ainult näeb praegu lihtsalt teistmoodi välja.

«Palun ostke meile kaks sooja jäätist,» palus Kessu ja ulatas talle raha.

«Oh-soh-soh!» tõrjus paks isand ja hakkas völmumise asemel hoopis hurjutama. «Pisikesed tüdrukud täna peast puhta ogarad — sooja jäätist! Mida sa veel välja ei mõtle!» Ta tegi kaks korda pahaselt mh-mh ja läks oma teed.

«See ei olnud üldse Völur,» selgitas Trip ja kiikas ise müügikasti avausest sisse. «Mulle tundub, et see kõige pealmine ja teine kohe selle kõrval, need mõlemad peaksid olema soojad jäätised.»

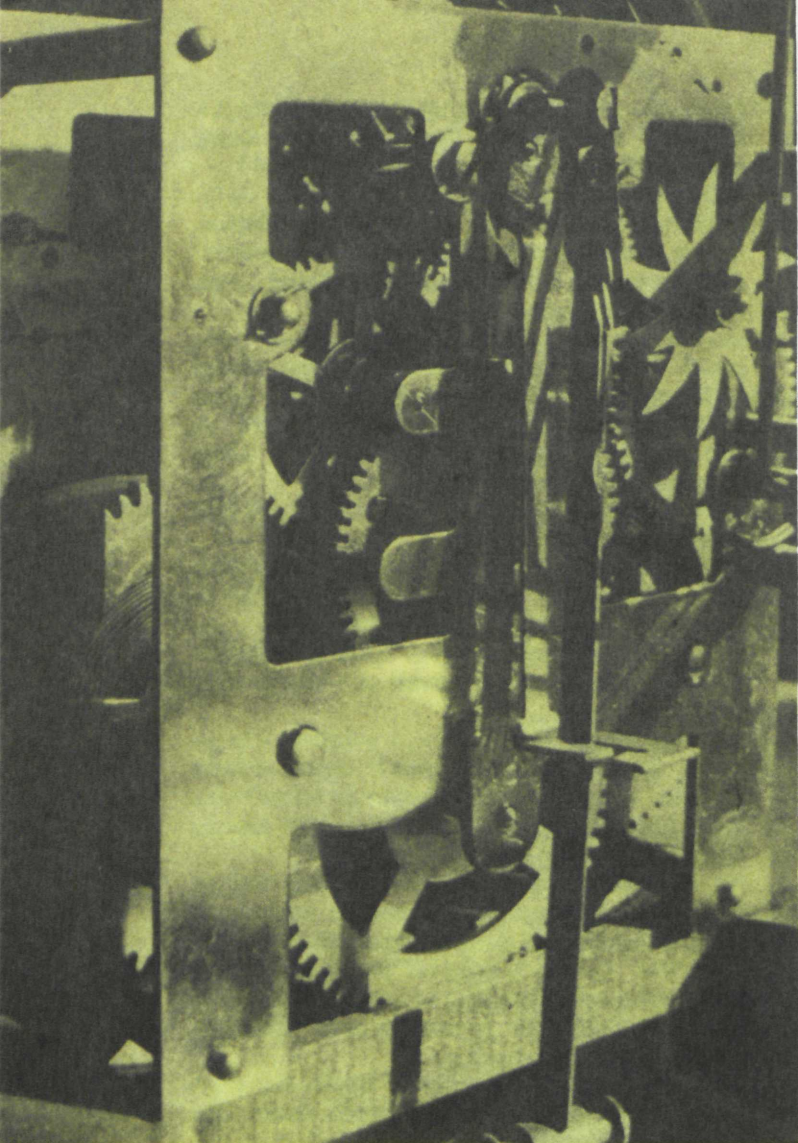
Ka Kessule tundus niimoodi. Aga kui ta need pärast rahamaksmist endale pihku sai, tundusid mõlemad uuesti täiesti külmad.

«Seisame natuke trepikojas ja ootame, kuni nad soojaks lähevad,» soovitas Trip. «Nad peaksid tegelikult olema soojad jäätised, ainult on ära jahtunud.»

Kessu ja Trip seisid niikaua koridoris, kuni jäätised soojaks läksid, mispeale need aga vedelaks sulasid ja mõlema riided magusat täis tilgutasiid.

Sellest ajast peale võibki Kessu kleidikesel mõnda plekki näha ja klouni ülikonda on mõnest kohast värvipliatsiga puhastatud. Tänaval müüakse aga ainult külma jäätist, et keegi enam oma riideid ära ei rikuks.

Illustreerinud EDGAR VALTER

Pildistanud VILLU MAASK

KELLALOOD

On sul kodus seinakell! Kui on ja kui isa lubab, siis ava kellakapi külguks ja vaata korraks kella sisse. Sa näed suuri ja väikesi hammasrattaid. Mõnel seinakellal on ainult 4, mõnel aga koguni 20 hammasrattast. Näed ka lamedat keerdus terasvedru. Kui tõmbaksid vedru sirgu, ulatuks see kuni kahe meetri kaugusele. Üleskeeratud vedru paneb kella käiguratta pöörlema.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

NALJAKAS KUTSIKAS

Ühel laupäeva õhtul, kui isa töölt koju tuli, märkasime kohe, et tal on midagi kasukapües. Ta laskis meil mõistatada, mis tal seal on. Meile tulid kohe meelde Tootsi koeralood. Eks siis ütlesimegi: «Kutsu.» Meie vastus läks täppi. Nüüd tõi isa kutsika põuest lagedale. Me naersime loomakest oma pool tundi järgemööda. Ta oli nii naljakas. Kutsikal olid pikad karvased lontis kõrvad, mille alt paistsid kaks süsimusta hirmunud silma. Madal ja hästi karvane, nägu tõelise pontu-lontu moodi, nii saigi ta nimeks Mops. Aeg läks. Mops kasvas suuremaks. Oma nimega ta millegipärast ei harjunud. Ta muutus palju iseloomult ja välimuselt. Kõikide peale ta urises ja kõike ta näris. Igal pool, kus ta oli, kuuldus raginat. Nii panimegi talle uue nime — Riki. Selle nimega oli ta otsekohe nõus. Laste vastu oli ta sõbralik, täiskasvanuid aga kippus teinekord säärest naksama. Võõraid inimesi ei sallinud ta üldse. Kasvult ongi Riki väikeseks jäänud. Karv aga kasvas pikaks ja kräsuliseks. Karv muudabki ta eriti armsaks. Ta võiks veidi sõbralikum olla... Jah, aga mis valvur ta siis oleks!

ANDRUS PAJUMÄE,
Järvakandi Keskkooli
IV-a klassi õpilane

Aga milleks on seinakellal pendel? See kettaga varb liigub väsimatult paremale ja vasakule ning aeglustab kella käiguratta pöörlemist. Iga pendlivõnke ajal pöördub käiguratas ainult ühe hamba võrra edasi. Kui pendlit ei oleks, keerduks vedru silmapilgu jooksul lahti, käiguratas vuriseks kiiresti mifu tiiru, ning kell jääks seisma. Tasku-, laua- ja käekellal täidab pendli üles-

MAAILMASUURUNE LUGU

Õli kord maailmasuurune puu. Selle peal kasvas maailmasuurune õun. Õnkskord läks maailmasuurune naine, võttis maailmasuuruse õuna endale ja viis selle maailmasuurusesse koju. Siis tegi sellest maailmasuuruse purgi täie moosi. Pärast luges maailmasuurust raamatut ja sõi maailmasuurusest purgist moosi. Lõpuks heitis ta pilgu maailmasuurusele kellelale. Siis läks ta maailmasuurusesse voodisse magama. Ja nägi maailmasuurust und.

7-aastane
KAI UUS
Tallinnast

KALA

VÄIKE MAIDU VÄLJA LÄKS,
ÄMBRIS KALA NÄGI TA.
MAIDU KALA VÖTTIS ÄMBRIST,
ÜTLES: «SA VÖID UPPUDA!»
«ISA, ISA!» HÖIKAS TA.
«KALA VEE SEEST PÄÄSTIN MA!»

ANTI ALUS,
Tallinna 37. Keskkooli
III-a klassi õpilane

SUVINE PÄEV

SUYEPÄEV ALGAB
JA NAERATAB PÄIKE.
KÜLL ON TORE,
ET OLEN VEEL VÄIKE!

HÜPPENÕÜR KAASA,
JA ÕUE SIIS TÖTTAN.

SUVISEL AASAL
HÜPPAN JA HÜPPAN.

SILVA KALDMETS,
Turba Keskkooli III klassi
õpilane

«Liblikas» — Pärnu 9. 8-kl. Kooli õpilase
TOOMAS ARONI vahakriibe.

annet paremale-vasakule võnkuv hoorattake. Mõni käekell on päris väike. Siiski mahub sinna 10 kuni 15 tillukest hammasratast ja kokkukeeratud vedru, mis sirgu tõmmatuna oleks kuni 10 sentimeetri pikkune. Linnatänavatel näitavad aega suured elektrikellad. Need on juhtmetega ühendatud ühe pea- ehk emakellaga. Iga minuti järel saadab emakell juhtmetesse elektrivoolu ja tä-

navakellade osutid hüppavad minutikriipsu võrra edasi.

Hoopis omapärased on kvarts- ja aatomkellad. Kvartskella välimus meenutab väikest televiisorit. Vedru asemel paneb kella käima elektripatarei. Pendli või hooratta asemel võngub keedusoolataoline neljakandiline kvartsikristall. Ka osuteid ei ole. Aega näitavad järk-järgult süttivad ja kustuvad numb-

rid. Kvartskellad annavad veel raadio teel edasi ajasignaale. Aatomikell koosneb mitmest aparaadist, mille mahutamiseks läheb tarvis tervet suurt tuba. Äärmiselt täpset aatomikella kasutatakse teaduslikel uurimistöodel; selle kella järgi juhatakse ka kosmoselaevade lendu.

TIIT PIKKA,
füüsik

Väike reisijutt

Sõitsime mööda laia asfaltteed. Selja taha jäid tumerohelised maisi- ja Serekollased päevalilleväljad. Möödusime nägusatest valgeks värvitud külamajadest. Nende ees olid peenrad täis mitmevärvilisi lilli, olid suurte roosade ja punaste õitega tokkroosid. Maanteel tatsasid hanekarjad. Tee ääres kasvasid hästi kõrged ja hästi sihvakad paplid.

Maantee tõusis mäkke, mille kumer kuppel oli kaetud tiheda kuusikuga. Ka kaugusest paistsid läbi sinetava õhuvina tumedate vöötidena aina mäed, mäed. Olime Taga-Karpaatias. Seal, kauguses paistvate mägede taga, on meie Nõukogude riigi piir. Teisel pool piiri asuvad sõbralikud sotsialismi-maad: Poola, Tšehhoslovakkia, Rumeenia ja Ungari. Peatasime auto päikese-paistel sätenäva kiirevoolulise jõe lähedal. Ilm oli lämbelt palav. Jooksime teenõlvast alla ja ammutasime pihkudega vett näole. Pörr, kui külm! Siinsed jõed saavad ju alguse kõrgelt mägedest, kus mõnes paigas jääb lumi ja jää püsima suvekski. Seepärast on ka jõevesi jäine.

Kui teele tagasi tulime, kohtasime kaht rahvariietes neidu. Imetlesime nende toredaid tikitud jakke ja kirjuid seelikuid. Taga-Karpaatias eluneb palju erinevaid rahvusi. Üheskoos ukrainlaste ja venelastega harivad põldu, kasvatavad kariloomi või käivad metsatööl ungarlased, rumeenlased, slovakid, moldaavlased. Ja neil igaühel on muidugi erinevad rahvariided. Aga kõigil ikka ilusad ja värvikirevad.

Sõitsime edasi. Rohelised metsasiilud ulatusid mäenõlvadelt alla orgudesse. Mägedes ja orgudes asusid külad, õuna- ja ploomiaiad, tomati- ja meloni-väljad, viinamarjaistandused. Mägiheinamaal seisid reas heinakuhjad. Imestasime, kuidas Karpaatide rahvas oskab niimoodi heina kuhja panna, et kuhjad järsul nõlval püsima jäävad ega alla veere. Kõrgel mägi-aasal nägime lehma- ja lambakarja lopsakat rohtu söömas...

Sõitsime Taga-Karpaadi oblasti keskuse Užgorodi poole.

KARIN NIINEPUU

Maanteel kohtasime rahvariietes neide.
Mäed on kaetud kuusemetsaga.

Autori fotod

Ninasarvik Sass

Kõige metsikumas Aafrika-
maa džunglis elas ninasar-
vik nimega Sass. Ta oli väga pai
ja leplik, kuid ometi kartsid teda
kõik, sest tal oli ... tal oli kom-
beks igale vastutulijale kallale
minna, olgu see kes tahes.

Ta ründas arga antilooپی ja täpi-
list leopardi ja pikakaelalist kael-
kirjakut, isegi suuremast suuremat
elevanti.

Ühel päeval ründas ta kütti, aga
see ei pistnudki põgenema. Juh-
tus hoopis nii, et maa kadus äkki
Sassi jalge alt ja ta kukkus püügi-
auku.

Küti abimehed panid Sassi suurde
puuri ja sõidutasid sadamasse,
kus ootas nende laev.

Ühel päeval tõusis merel torm.
Laeva kõikudes kaldus puur üm-
ber ning selle uks paiskus lahti.

Sass lonkis laevalaele ja harju-
nud kombe kohaselt ründas! Ja
sulpsti! Sattus muidugi merre.

Õnneks ujus Valli Valaskala sealt
parajasti mööda. Sass kukkus Val-
lile selga. Ta hoidis kõvasti kinni
ja sai sedamoodi toreda ratsa-
sõidu. Valli ujus kaua-kaua ja

jõudis lõpuks ühe ranna lähedale.
Siin ütles Sass talle hüvasti.

Rannal oli linn.

Seal peeti parajasti paraadi ja
seda oli vaatama kogunenud suur
hulk rahvast.

Siis ründas Sass jälle.

Ta ründas pealtvaatajaid ja rong-
käiku ja orkestrit.

Ta tormas otse linnapea toreda
auto kallale.

Aga järgmisel hommikul ärkas
Sass Ninasarvik haiglas.

Tal oli kompress sarve ümber ja
sõbralik arst katsus tal pulssi.

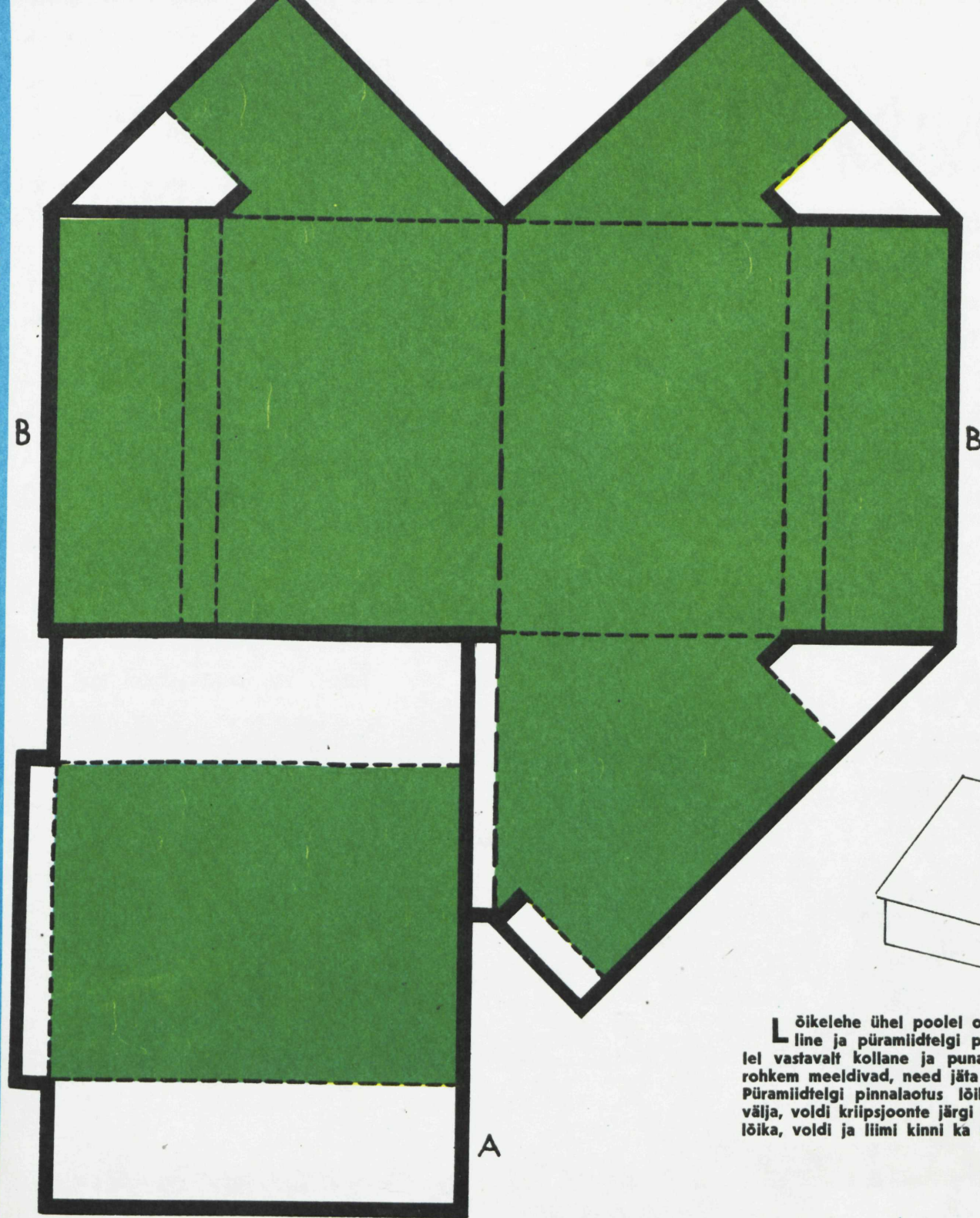
«Ära muretse,» ütles arst, «sa
saad varsti terveks.»

Sõbralik arst hakkas Sassi silmi
uurima.

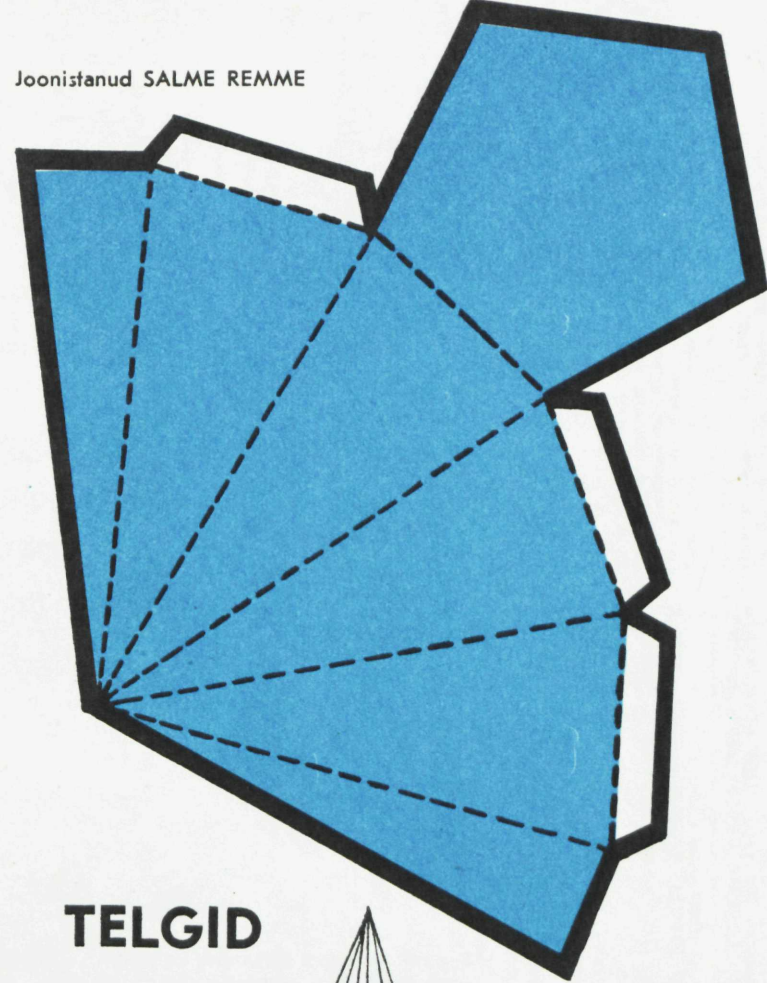
Sass vahtis ja vahtis üksisilmi
numbrite ja tähtedega tahvlit,
kuid nägi seal ainult ähmast halli
pilve.

«Ahaa,» ütles arst. «Just seda ma
arvasingi! Tead, Sass, sa oled te-
gelikult hea ja sõbralik ninasar-
vik, ainult väga lühinägelik. Kui
keegi sulle lähemale tuleb, näed
sa ainult halli udu enda ees. Ja
see ajab sulle hirmu peale. See-

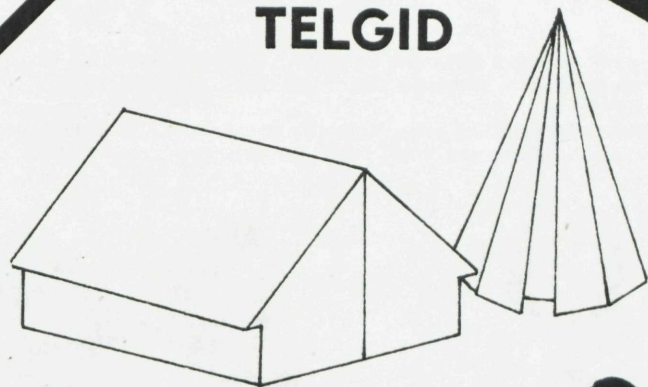

Joonistanud SALME REMME

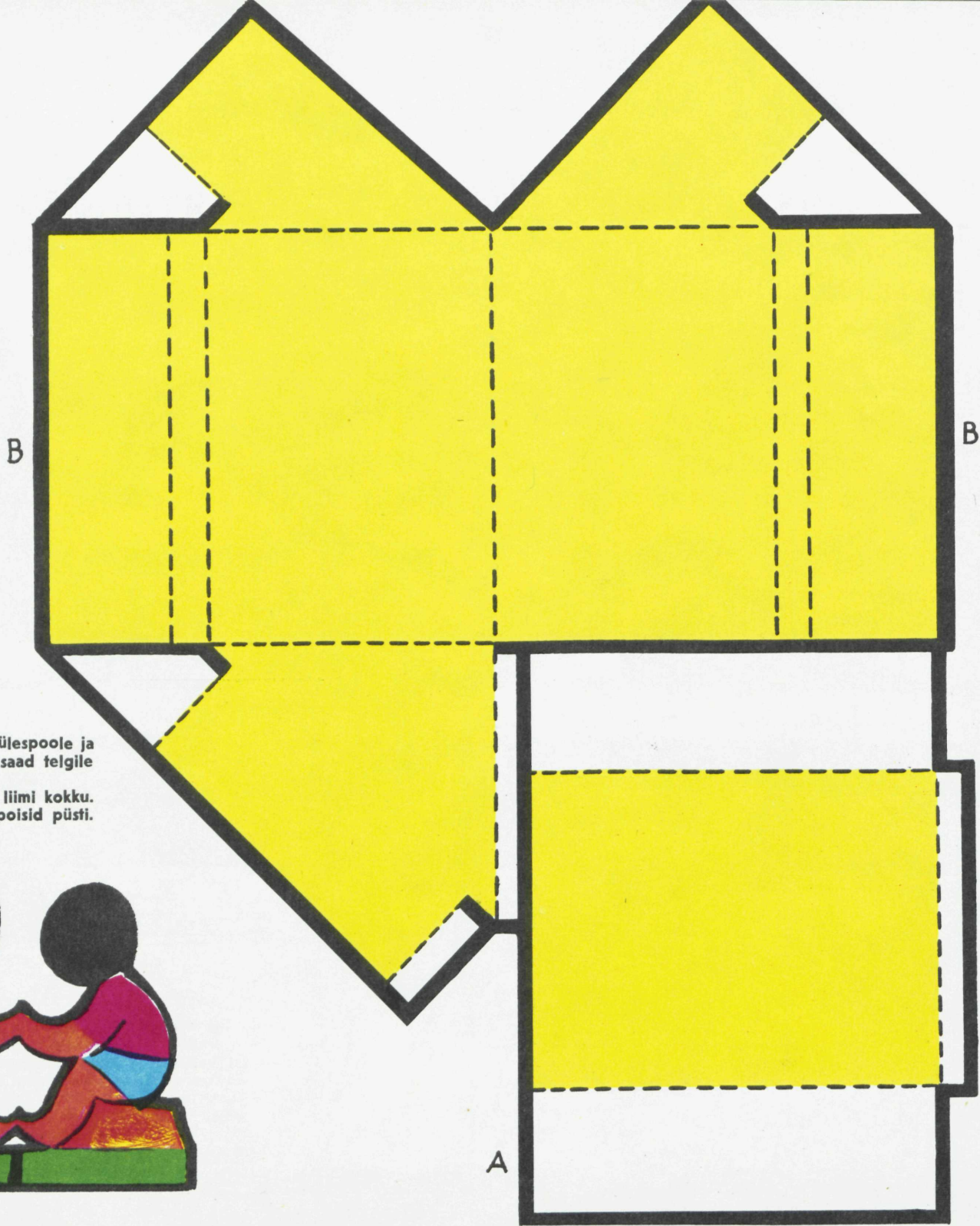
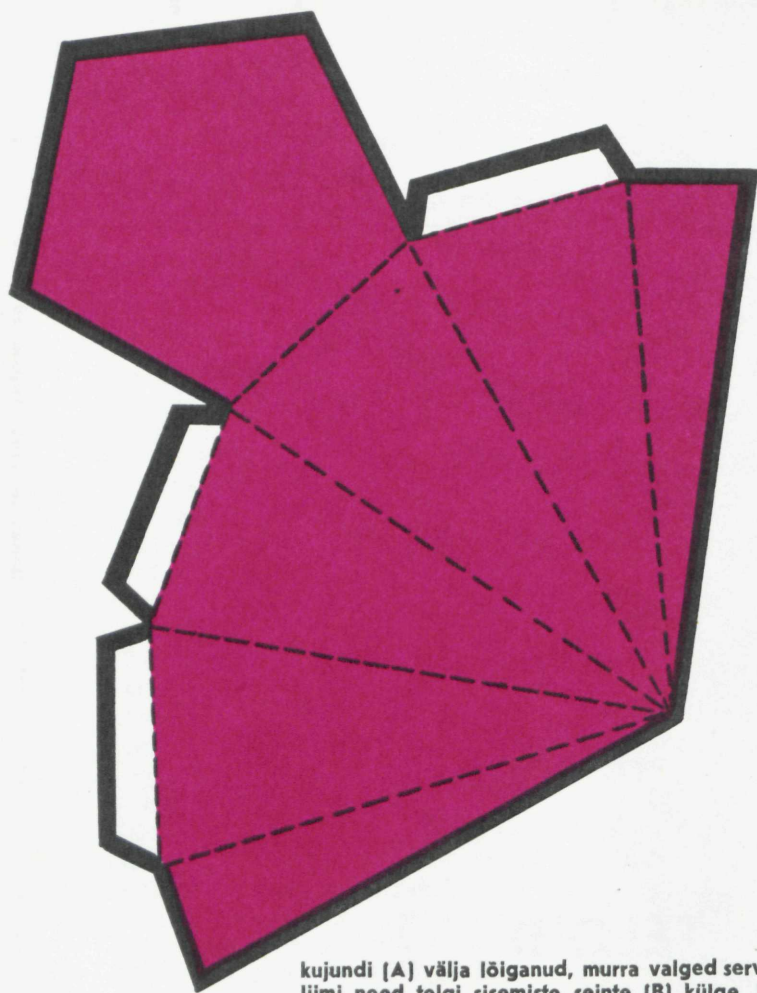

TELGID

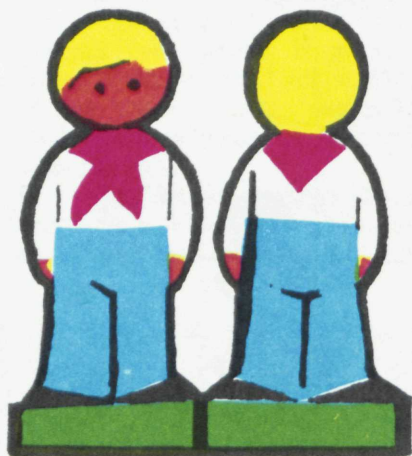

Lõikelehe ühel poolel on majatelgi pinnalaotus rohelise ja püramiidtelgi pinnalaotus sinine, teisel poolel vastavalt kollane ja punane. Missugused värvid sulle rohkem meeldivad, need jätta telkide pealispinnaks. Püramiidtelgi pinnalaotus lõika jämedaid äärjooni mööda välja, voldi kriipsjoonte järgi kokku ja liimi kinni. Niisamuti lõika, voldi ja liimi kinni ka majatelk. Kui oled majatelgi

kujundi (A) välja lõiganud, murra valged servad ülespoole ja liimi need telgi sisemiste seinte (B) külge. Nii saad telgile põhja.
Poistekujundid lõika välja. Kujundite kaks poolt liimi kokku. Rohelised alusservad voldi laiali, siis seisavad poisid püsti.

A

Lepatriinu

Taevast saadik kastehein nagu sein.

Lepatriinu, lepatriinu, eksisid sa teelt?

Lepatriinu, lepatriinu, ära heida meelt!

Roni kaugust katva kasteheina latva.

Vaata üle maa ja mäe: kas sa kodu seal ei näe?

Kullerkupud

Kullerkupud, kullerkupud – maailm kullendusse upub. Justkui kosk on valla lastud, kõikjal kuld on, kuhu astud. Läbi luha, üle lodu käime, selja taga kodu, silmad kinni suurest särast, keeletuna rõõmu pärast.

OLIVIA SAAR

Järves

Suvi kõndis nõmmel ja noppis nõmmenelki. Suvi pugus salamahti matkamehe telki. Suvi sulpsas järve et järvevesi kees – nüüd kõik lapsed sulistavad suvesoojas vees.

Illustreerinud AADO ORUPÖLD

ELKNO Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 6 – 1974, XV aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: V. Kofkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk, H. Raigina, H. Raafiste.

Kunstiline toimetaja E. Pikk, van. tehniline toimetaja V. Hurf, vanemkorrektor E. Orgmets. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolitelu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 18. IV 1974. Trükkida antud 14. V 1974. Trükkia arv 68 000. Paber 90x60/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,88. MB-05011. Tellimise nr. 1106. EKP Keskmittee Kirjastuse trükikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ENE PIKA joonistus «Korv on täis!».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Комета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Tallinn, 200 001. Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn, 200 101. Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Заказ № 1106. Тираж 68 000.

